

Dag Vag är en samling lite hemlighetsfulla rock-veteraner och unga punkare som kallats "musikrörelsens hopp" – men själva är inte Stig Vig, Zilverzurfarn, Olsson och Tage Dirty särskilt förtjusta i såna beteckningar.

– Vi vill bjuda publiken på show, säger de. Drömmen är att vara roliga på ett bisarrt sätt.

●●● För snart ett och ett halvt år sen bildades gruppen Dag Vag och Svagsinta i Stockholm. Deras första singel lät lite punkbetnad och dom fick en del publicitet. Men inget stort hände.

Så spelade dom in en högst originell version av Anita Lindblomklassikern "Sånt är livet" – och vips, var allt i gång. I dag har dom en LP, flera radioframträdanden och ett TV-program bakom sig. Dag Vag – som dom numera enbart kallar sig – har blivit något av ett kultband.

– Det har nästan gått lite för fort, säger dom själva när vi träffar dom hemma i basisten Stig Vigs lägenhet på Söder.

Dag Vag har lite hurtigt kallats "musikrörelsens hopp". Något som dom själva inte alls gillar. Men faktum kvarstår: det här är en av dom allra mest spännande grupperna på den svenska rockscenen just nu.

Dag Vag är roliga, orädda, uppfriskande – ja, allt det där som är motsatsen till kontrollerad duktighet och ordning och reda. Inte så att man sitter och garvar ihjäl sig när man hör deras LP. Nej, då är Kalle Sändare eller Bosse Parnevik mycket effektivare. Plattan är jätligt bra, "bara". Skön musik och fina texter. Precis som man vill att ett stycke vinyl (genomskinlig i det här fallet) för 43 kronor ska vara.

Det roliga hos Dag Vag ligger mera i deras utstrålning. Titta bara på bilden till det här reportaget. Samma sak när dom uppträder. Absurda kläder och en massa annat hyss.

– Vi vill inte bara komma in på scenen och dra av en massa låtar rätt upp och ner som vilket rockband som helst. Vi vill bjuda publiken på show, säger Zilverzurfarn, en av "Dagges" gitarrister.

– Drömmen är att vara roliga på ett bisarrt sätt, fyller Stig Vig i.

Killarna tycker själva att dom var roligare i början, innan dom blev så omskrivna.

– Nu har folk så stora förväntningar på att vi ska vara roliga, när dom kommer och ser oss. Då är det genast svårare. Men vi håller på och funderar ganska mycket just nu över vad vi ska kunna göra för att få en

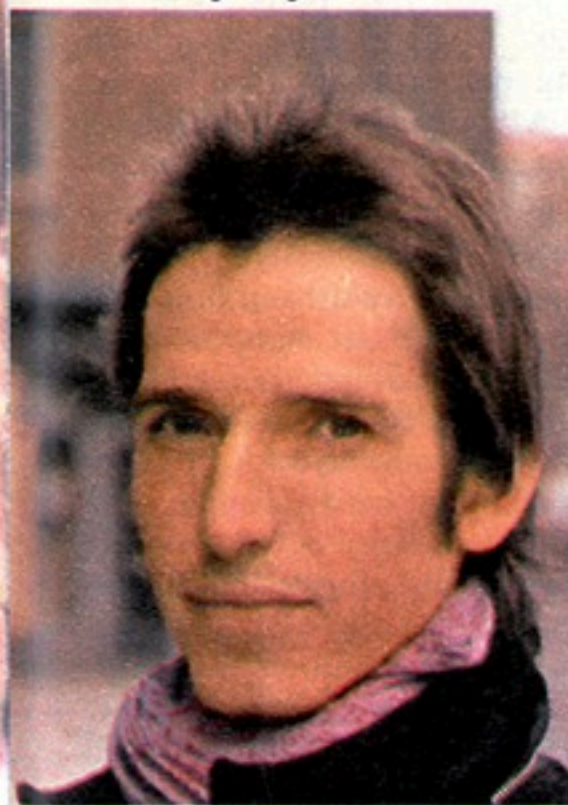
DAG VAG
-motsatsen till ordning och reda

Tage Dirty

Stig Vig

Zilverzurfarn

Olsson

riktigt bisarr show. Kanske nån form av kabaret? Vi är öppna för allt, menar Stig.

Dom är ganska småhemliga av sig. Dag Vag. Vägrar konstant att använda sig av något annat än sina artistnamn. Förutom Zilverzurfarn och Stig Vig har vi också Olsson – den andre gitarristen – och trummen Tage Dirty. Det spelar ingen roll hur mycket man tjarar. När det gäller Dag Vag så är det bara dom namnen som existerar. Punkt och slut.

Zilverzurfarn förklarar:
– Det här med namnen är en del av vår show, en kul grej. Dessutom är egentligen våra riktiga namn ganska ointressanta, eller hur? Vi är i alla fall inte några kändisar, om nu nån trodde det.

Killarna inser samtidigt att hemlighetsmakeriet naturligtvis har bidragit till den myckna publicitet som dom fått. Dom har varit mer eller mindre följetong i en av våra stora kvällstidningar.

– Men vi har aldrig haft några kommersiella avsikter med den här idén. Vi tyckte bara att det var en kul grej, och det tycker tydligen dom flesta andra också, säger Stig.

Det längsta vi får killarna att sträcka sig till är att berätta hur gamla dom är. Stig är 30, "Zilver" 23, Olsson 26.

– Och jag är 19, säger Tage, som ser ut som minst 25. En halvtimme senare när vi pratar om killarnas musikaliska bakgrund säger Tage att han började spela på allvar när han var 24(?).

Förvirrande.

Eftersom hysch-hyschet bara gäller nuvarande medlemmar, och Vecko-Revyn har en gedigen tradition på området "undersökande journalistik" så kan vi i alla fall avslöja att Bumpa-Berra – som till helt nyligen – spelade orgel och synthesizer i Dag Vag egentligen heter Brynn Settels. Han kommer från USA, och har tidigare spelat med bland andra Peps.

Bumpa-Berras klaviaturspel är väldigt personligt och betyder mycket för ljudatmosfären på Dag Vags LP. Och så är han lekfull. Helt plötsligt smyger han in en luftig synthesizerslinga med "Internationalen", i låten "Min Tunna". Läckert!

Stig Vig håller med:
– Visst är han bra, det finns ingen här i Sverige som spelar orgel på samma personliga sätt. Men vi var ändå överens, både han och vi andra, om att det var bäst att han slutade. Vi ville nämligen börja turnera mer och mer nu, och det ville inte Bumpa-Berra. Han är veteran i den här branschen och har fått nog av turnélivet. Och då är det inte så mycket att göra.

Dag Vag har inga akuta planer på att skaffa en ny organist. I stället tänker dom låta olika klaviaturmänniskor hoppa in och "gästspela" i bandet, "så får vi se sen..."

Även om inte alla killarna direkt är veteraner så har dom ändå varit med i musiksvängen ett bra tag. Zilverzurfarn har varit med i olika band sen

1969. Både han och Olsson var medlemmar i Zeke Varg för några år sedan. Olsson har också spelat med Stockholm Norra. Och så berättar Stig Vig att han under två år i början av 70-talet åkte runt med Träd Gräs och Stenar – som inte finns längre – och bandade alla deras konserter.

– Jag spelade visst tamburin nån gång också, tillägger han efter en stunds tänkande.

Det finns en röd (ha, ha) tråd när det gäller all den här historiken, och det är att det oftast är ganska progressiva grupper som killarna varit med i. Och eftersom Dag Vag själva spelar in på Silence som är ett icke-kommersiellt skivbolag så brukar dom räknas till den så kallade musikrörelsen. Något som dom själva är ganska trötta på att höra.

Stig Vig:
– Vi vill inte klassas som "ett musikrörelseband". Okay, visst kan man väl säga att vi tillhör den. Men bara för att vi spelar på Silence så har vi ju inte något att göra med gruvarbetarna i Svappavaara, om du förstär vad jag menar. Det här snacket om vilken etikett man spelar på är jätligt jobbigt. Allt ska stoppas in i fack.

– Kalla oss anarkister, säger Zilverzurfarn.
– Eller spontanister, det är nog närmast, säger Tage och får medhåll av dom andra.

Musiken som "Dagge" spelar är en blandning av olika stilar. Om man absolut ska dra fram något dominerande drag så är det väl reggae-influensen. Men det är fråga om en högst personlig form av reggae. Inte alls så trogen originalen från Jamaica som till exempel Peps musik.

– Vi tycker att det är mycket mer spännande att försöka skapa en egen reggae-variant. Man kan väl kalla den ett slags svensk rockreggae, säger Stig.

Och Zilverzurfarn påpekar att dom i alla fall inte är något rent rockband.

– Snarare då ett popband. Det tycker i alla fall jag att man kan kalla oss.

Det är viktigt för Dag Vag att deras låtar är dansvänliga. Dom trivs inte i något slags "uppvisning-roll".

Med andra ord, att stå och spela i en konsertsal framför en publik som bara sitter och lyssnar imponerat.

– Vi vägrar att spela i lokaler med fasta bänkar. Det naturliga sättet att lyssna på musik är att röra sig i takt med den. Att dansa och ha kul.

Så kan vi då äntligen stoppa in Dag Vag i ett prydligt litet fack – nämligen facket för "spontanistiska popband som spelar svensk rockreggae som man kan dansa till".

Dag Vags texter är aldrig likgiltiga. Ofta handlar dom om hur det är att sitta på kåken. Dom är konkreta och enkla att förstå. Som till exempel i "Vad spelar det för roll", som handlar om en kille som sitter och stirrar på fängelsemuren: "Tänker på min flicka, ska hon palla, eller ska hon sticka?"

Billigt rim, otroligt banalt och klyschigt, säger kanske någon. Visst kan det låta banalt och enkelt, men när allt kommer omkring är det nog ändå precis så en kille på kåken sitter och tänker. Dag Vag borde veta själv.

– Texterna handlar om våran verklighet, säger Stig Vig, som skriver dom flesta låtarna själv. En del av oss har suttit på kåken och därför sjunger vi om det. Vi kan inte skriva om jobbarnas verklighet, eller om "Saturday Night Fever"-livet för vi har inte upplevt något av det.

Den låt på LP:n som jag uppfattar som mest "politisk" (eller vad man ska säga) är paradoxalt nog "Ogräs" vars text är skriven av gamla sagotanten Elsa Beskow(!) för länge sen. Den handlar om ogrärens tillvaro och om hur trädgårdsväxterna ser ner på dom. Jag vet inte vad Elsa Beskow tänkte sig, men i Dag Vags tolkning tänker man mer på klasskillnader än naturlära.

Olsson:
– Visst kan man se den som en skildring av hur brackorna ser ner på arbetarna. Det är bra om folk reagerar så. Men vi vill inte använda oss av det etablerade politiska språket. I stället söker vi nya vägar att uttrycka "samma gamla känslor" – om man säger så...

Vi börjar snacka lite om vad herrarna lyssnar på för musik när dom är privatpersoner utan artistnamn. Det visar sig vara en hel del.

– Man lyssnar väl egentligen på allt från klassiskt till Travolta, säger Stig.

En titt i hans lägenhet bekräftar orden. En enorm skivsamling där jag bland annat noterar Björn Skifs senaste singel(!). Och på väggen bilder på JJ Cale och Rolling Stones.

Stig fortsätter:
– All den här musiken har naturligtvis influerat oss. Men det finns ett speciellt band som har betytt mycket för mig personligen. Och som jag blir glad åt att nån gång då och då jämföras med. Det är Träd Gräs och Stenar. Jag minns att jag blev totalt chockad av deras fantastiska musik redan första gången jag hörde dom.

Innan vi skils åt är det en sak jag måste fråga för att stilla min och många andra Dag Vag-diggares nyfikenhet: Vad menas egentligen med förlovningsannonsen mellan Dag Vag och Ebba Grön som var införd i en rikstidning för ett tag sen? Visserligen har Dagge och Ebba spelat tillsammans många gånger, och dessutom medverkar Ebbamusiker på Dagges LP. Men förlovnings?

– Det menas precis vad det står, att Dag Vag och Ebba Grön har förlovat sig.

– Innebär det något mer organiserat samarbete mellan er, frågar jag.

– Nej, tvärtom. Vi kommer nog att spela mindre ihop än förr.

– Men...?

– Dag och Ebba har förlovat sig. Det är allt.

– Jaha, säger jag.
Förvirrande.